

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. november hó 15. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A szexuális erőszak büntette miatt **vádlott neve** vádlott ellen indított büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. június 20. napján kihirdetett 4.B.490/2016/20. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmények jogszabályhelye: *Btk. 197. § (1) bekezdés b) pont I. fordulat, (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont.*

Ezért a másodfokú bíróság **vádlott neve** vádlottat halmazati büntetésül 6 (hat) év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésként 7 (hét) év közügyektől eltiltásra ítéli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú bíróság a kiszabott büntetésbe beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig eltelt időt.

A másodfokú eljárásban 8.500 (nyolcezer-ötszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melynek viselésére **vádlott neve** vádlott köteles.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék a 2017. július 20. napján kihirdetett **4.B.490/2016/20. számú ítéletében vádlott neve** vádlott bűnösségét megállapította 2 rb folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntetében (Btk. 197.§ (2) bekezdés, (1) bekezdés b.) pont II. fordulat, (3) bekezdés b.) pont (4) bekezdés a.) pont II. fordulat). Ezért a terheltet halmazati büntetésül 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon. Az eljárás során lefoglalt bűnjelről akként rendelkezett, hogy az az iratok részét képezi. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 210.077.-Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosításért, míg **vádlott neve** vádlott meg nem jelölt okból és céllal, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.36/2017/5-6számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva fenntartotta, a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak ítélte.

Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartva járt el, a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével megalapozottan állapította meg.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére - indokolási kötelezettségének is eleget téve - okszerűen vont következtetést, a cselekmények minősítése a büntető anyagi jogi szabályainak azzal megfelelő, hogy a 6 és 7 éves kislány sértettek védekezésre képtelen állapotúak.

Álláspontja szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést nemükben igen, tartamukban azonban nem elégségesek a büntetés céljának eléréséhez, figyelemmel a büntetéskiszabási körülmények súlyára és nyomatékára, azzal, hogy a fiatal felnőtt kor mellett a büntetlen előéletnek nincs jelentősége, s nem enyhítő körülmény az sem, hogy a cselekmények quasi csak veszélyeztették, de nem károsították a kiskorú sértettek erkölcsi, érzelmi fejlődését.

Indítványozta, hogy az ítéletábra az elsőfokú ítélet annyiban változtassa meg, hogy a cselekmények alapesete a Btk. 197. § (1) bekezdése b.) pontjának I. fordulata, a vádlottal szemben kiszabott fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát súlyosítsa. Egyebekben az indokolás helyesbítése mellett az elsőfokú ítélet helyben hagyására tett indítványt.

Másodfokon a vádlott beadványában az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadta védője pedig - a vádlottal egyezően kérésére - **A.A.** tanúnak ismételt kihallgatását indítványozta.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén megjelent fellebbviteli főügyészség képviselője az elsőfokú ítélet ellen az ügyész által bejelentett fellebbezést az átirata szerint módosítva tartotta fenn. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság sem abszolút, sem eljárási szabálysértést nem követett el, az általa megállapított ítéleti tényállás megalapozott. A bizonyítékok értékelése és bűnösség megállapítása körében előadta, hogy a vádlott tagadásával szemben az ítéleti tényállás alapjául a kiskorú sértettek édesanyjának részbeni tettenérése, vallomásai, a kiskorú sértettek - nyomozási bíró előtt tett - vallomásai, az óvoda, a szeretetszolgálat munkatársai, a családgondozók, a védőnő és a gyermekorvos vallomásai, az igazságügyi pszichiáter szakértői, továbbá pszichológus szakértői leletek és vélemények, előadások szolgálnak. A törvényszék indokolási kötelezettségét teljes körűen és mértékben teljesítette. A főügyészség képviselője a terhelti cselekmény jogi minősítése tekintetében is fenntartotta az átiratban foglaltakat. Hivatkozott arra, hogy a Btk. 197. § (1) bekezdésének b.) pontja alapozza meg a vádlotti felelősséget, mely szerint szexuális erőszakot követ el az is, aki más védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen állapotát használja fel szexuális cselekményre. Kifejtette álláspontját arról, hogy az Alkotmánybíróságnak a 2/2016. BJE-t 2017. október 31. napjával megsemmisítő 2017. július 11. napján meghozott III.232/2017. határozata azért nem érinti a perbeli nemi bűncselekmények minősítését, mert a 6 és 7 éves kiskorú személy védekezésre (s nem - mint, ahogy az ítélet indokolása tartalmazza - akaratnyilvánításra) képtelen. A vádlott cselekményei a Btk. 459. § (1) bekezdésének 27. pontja szerint nem vitásan szexuális cselekmények, míg a 6-7 éves kislány sértettek a Btk. 459. § (1) bekezdésének 29. pontja szerint eleve védekezésre képtelenek, amihez képest és ami helyett az akaratnyilvánításra képtelenség külön nem juthat szóhoz. Érvelése szerint a sértettek a vádlottnak - büntetőjogi értelemben - nem hozzátartozói (unokahúgai), azonban a vádlott felügyelete alatt állásuk (és ha az nem is, egyéb módon a hatalma vagy befolyása alatt állásuk) megállapítható, a folytatatlagosság törvényi egység feltételei fennállnak, a magánindítvány a minősített szexuális erőszak büntethetőségének nem feltétele, de a feljelentést egyébként a kiskorúak édesanyja tette.

Rámutatott, hogy a kiszabott büntetés nem eléggé szigorú, melyből következik, hogy a mellékbüntetés súlyosítása is indokolt. A büntetéskiszabási körülmények tekintetében az átiratban írtakat kiegészítve hangsúlyozta, hogy az időmúlás ugyan megállapítható, de nem mondható jelentősnek; a fiatal felnőtt kor mellett azonban a büntetlen előélet nem enyhítő körülmény; mint ahogyan az sem, hogy a sértetteknel nem alakult ki traumatizáció, mert ha kialakult volna, úgy az súlyosító körülmény lenne; míg a folytatolagosság valóban súlyosító körülmény. Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit törvényesnek, a védelmi fellebbezést alaptalannak találta.

vádlott neve vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezést és **A.A.** tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát a vádlott édesapja, **B.B.** meghallgatására irányuló indítvánnyal együtt tartotta fenn. Elsődlegesen védelem felmentését, másodlagosan a terhére kiszabott szabadságvesztés enyhítését indítványozta. A felmentési indítvány körében utalt az elsőfokú eljárásban elmondott védőbeszédében foglaltakra, mely szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg a vádlott bűnössége. Az enyhítési kérelme indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kitért valamennyi enyhítő körülményre, amit a védelem felhozott a vádlott védelmében, azonban álláspontja szerint nem értékelte kellő súllyal ezeket az enyhítő körülményeket. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy a sértettek mentális fejlődését csak kis mértékben veszélyeztette ez a cselekmény; további enyhítő szerinte a vádlott büntetlen előélete, és ha figyelembe vesszük a vádlott személyiségszavarát, a fiatal életkornak volt jelentősége, amikor is nem alakultak ki azok az erkölcsi gátak, amelyek megakadályozták volna, hogy elkövesse ezt a cselekményt.

Az ítélet tábla az előterjesztett jogorvoslati kérelmek közül az enyhítésre irányulót találta megalapozottnak, ugyanakkor megalapozott a fellebbviteli főügyészség által a vádlott terhére rótt bűncselekmény Btk. szerinti megjelölésének pontosítására tett indítványa is.

Az ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. A felülvizsgálat során az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, illetőleg megalapozottsági hibát, amely akadályát képezte volna az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. A felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megfelelő körben lefolytatott bizonyítási eljárás során az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, tartalmukat okszerűen értékelte.

A vádlottat a tanács elnöke nyilatkoztatta az ügyész által ismertetett váddal kapcsolatban és a bizonyítás addigi iratanyagának ismertetésére került sor. A tárgyaláson fogantatosított eljárási cselekmények eredményeként az érdekeltek valamennyi felhasznált bizonyítékkal szembesülhettek, a releváns adatokat megismerhették, azokra érdemben reagálhattak, élhettek az indítványtételi, észrevételezési, kérdezési jogukkal. E jogok érvényesülésének a biztosítása nem formálisan történt, a vád és védelem által kihallgatni indítványozott tanúkat az igazságügyi pszichológus szakértőt a figyelmeztetéseket követően kihallgatta, elétárással a nyomozás során felvett vallomások jegyzőkönyveit, ismertetéssel az okirati bizonyítékokat, a szakértői bizonyítás anyagát a bizonyításba beemelte. Ekként **vádlott neve** vádlott kihallgatását követően tanúként hallgatta ki a kiskorú sértettek édesanyját (a vádlott nővérét) **A.A.t**; **C.C.t**, a sértettek óvodapedagógusát; **D.D.t**, a **E.** Szeretetszolgálat intézményvezetőjét; **E.E.t**, a **G.** Otthonának szakmai vezetőjét; szintén a **G.** Otthonában dolgozó **H.H.t**; **I.I.t** a vádlott másik nővérét; meghallgatta a sértetteket tekintetében

igazságügyi szakértői véleményt adó Lengyel K.Péter igazságügyi pszichológus szakértőt, a vádlott tekintetében igazságügyi szakértői véleményt adó dr. Petkovits Tamás igazságügyi orvosszakértőt és dr. Kaszás Magdolna igazságügyi pszichiáter szakértőt; ismertette **J.J.** és **K.K.** sértettek nyomozási bíró előtt tett vallomását, az 1. számú tanú (**J.J.** sértett óvodapedagógusa), a 2. számú tanú (**K.K.** sértett dadusa), a 3. számú tanú (**J.J.** sértett óvodapedagógusa). **L.L.** tanú (családgondozó), **M.M.** tanú (családgondozó), **N.N.** tanú (védőnő), **O.O.** tanú (gyermekorvos), **Ö.Ö.** tanú (**K.K.** sértett óvodapedagógusa) és **R.R.** tanú (**K.K.** sértett óvodapedagógusa) vallomását; a **E.** Szeretetszolgálat által írtakat és a **A.A.** és családja ügyében tartott esetmegbeszélés jegyzőkönyvét, **K.K.** pedagógiai jellemzését, a Gyermekjóléti Központ által csatolt iratokat, környezettanulmányt és a **P-i** Családsegítő iratait. A sértettek édesapja **Q.Q.** a vallomástételt a tárgyaláson jogosan megtagadta.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékra kiterjedhetett.

Ezeket a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egyenként és összességében is megvizsgálta, a bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége során összevetette és elemezte a terhelti tagadó vallomást, a sértetti előadásokat, a vádlotti magatartásról részben saját közvetlen tapasztalata és a sértettek elmondásából értesülő édesanyának a nyilatkozatát, a cselekményekről közvetett módon tudomást szerző tanúk vallomásait, utóbbiak egybecsengő és egymást is kiegészítő részleteit, a pszichológus szakértői vélemény adatait és egyéb adatokat, azokat ütköztette, majd logikusan és meggyőzően indokolta, hogy mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján állapította meg a tényállást.

A rendelkezésre álló bizonyítási anyagból megállapítható, hogy a családsegítő szolgálatnál 2016. április 18. napján más ügyben tartott esetmegbeszélésen **A.A.** elmondása alapján merült fel a gyanúja a vádlottnak később terhére rótt szexuális abúzus megtörténtének. Bizonyított adatokkal alátámasztott lényeges körülmény, hogy **A.A.** ebben az események megtörténtét követő közel egy év elteltével tett nyilatkozatában azt is közölte az esetmegbeszélésen jelen lévőekkel, hogy azért nem szólt senkinek sem a tudomására jutott eseményekről korábban, mert őt apai részről gyermekkorában ugyancsak szexuális abúzus érte és félt, hogy most sem fognak neki hinni a családtagjai. Az esetmegbeszélésen jelen lévők választás elé állították az édesanyát, megteszi-e a feljelentést, vagy szakemberek intézkedését kéri. Ezt követően a kiskorú sértettek édesanyjának **A.A.**nek a 2016. március 21. napján megtett feljelentésére indult meg a büntetőeljárás. A nyomozó hatóság 2016. május 10. napján kelt szakérő kirendelő határozata alapján **kk. K.K.** közel 10 éves, **kk. J.J.** betöltött 7 éves korában, 2016. május 25. napján került sor a kiskorú sértettek igazságügyi pszichológus szakértői vizsgálatára, majd ügyészi indítványra a nyomozási bíró előtti meghallgatásukra 2016. június 27. napján. A sértetteknek ekkor életük 2014. év végétől 2015. júniusáig terjedő időszakra eső eseményeit kellett felidézni, a hozzájuk intézett kérdésekre válaszolni, amely komoly lelki megterhelés volt a számukra. Ezeket az alapkiindulási körülményeket is vizsgálni kellett ahhoz, hogy a vádlott védekezését el lehet-e fogadni.

A vádlott a terhére rótt bűncselekmények elkövetését ugyanis mindvégig tagadta az eljárás során. A védekezése odáig terjedt, hogy más rokon - konkrétan a sértettek édesapja - lehetett az elkövetője a sértettek által elmondott szexuális cselekményeknek.

Az tényként állapítható meg, hogy az eljárás során még távoli adatok sem merültek fel a tekintetben, hogy a vádlotton kívül más személy lenne (lehetne) az elkövető. Az eljárás megindulásának közvetlen előzményei, a feljelentés módja, majd a gyermekkorú sértettek nyomozási bíró előtt tett nyilatkozatai, a pszichológus szakértő előtti vizsgálat eredménye és a többi rendelkezésre álló

bizonyíték is kizárólag a **vádltott neve** vádlott általi elkövetést vetítik. Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlotti tagadó vallomásával szemben legfőképpen a két sértett egymás nyilatkozatát megerősítő és azt részben kiegészítő nyomozási bíró előtt tett vallomása és az igazságügyi pszichológus szakértő véleménye alapján állapította meg, melyet alátámasztott, illetve nem cáfolta **A.A.**, **C.C.**, **E.E.**, **H.H.** és **L.L.** tanú, igazságügyi pszichiáter szakértőt; az 1. számú tanú a 2. számú tanú, a 3. számú tanú, **M.M.** tanú, **N.N.** tanú **O.O.** tanú, **Ö.Ö.** tanú **R.R.** tanú vallomása; a **E.** Szeretetszolgálat által rendelkezésre bocsátott iratok, továbbá az ügy lényegi történései tekintetében **I.I.**-nak a vallomása sem cáfolta.

A kiskorú sértettek a nyomozás során lényegét tekintve azonosan adták elő azt, amit a velük történt események kapcsán fel tudtak idézni. **A.A.** határozottan állította, mit észlelt személyesen J. nevű lánya és a **vádltott** között, hogy a vádlott ezen eseményt követően miként viselkedett, majd mit tudott meg ezt követően kérdései alapján K-tól és J-től. A kívülálló tanúk vallomásából az is egyértelműen megállapítható, hogy az eseményeket napvilágra kerülése után milyen intézkedések történtek.

A pszichológus szakértői vélemény szerint gyk. **K.K.** a cselekmény témáját érintő esetben adott autoagressziós tünetei bizonyos fokú önvádra utalhatnak, amelyek a cselekmény megtörténte mellett szólnak, az megfelel a szexuálisan zaklatott gyermek önvád jelzésének. A szakértő az írásban előterjesztett véleményében és a tárgyaláson is egyértelművé tette, hogy a vizsgált kiskorúak által előadottak életszerűek, előadásuk tényszerű, gyk. **K.K.** esetében az előadottakhoz kapcsolódó metakommunikációs jelzések is az átéltséget valószínűsítik, míg gyk. **J.J.** előadásmódjában az érződik, hogy a vele történeteknek nem tulajdonít személyiséget mélyebben érintő jelzéseket, azt játékként fogta fel, bár diszkrét negatív érzelmi lenyomata van. Szakértő a sértetteknel konfabuláció jeleit nem fedezte fel, a gyerekek nagyon egyszerűen, a koruknak megfelelően fogalmazták meg a történeteket, ami életszerű volt mindkét esetben. Kitért arra is, hogy a betanítottásra való jelzést nem észlelt, sőt, ellenkezőleg az anya igyekezett azt az ügyet amennyire lehet, a szőnyeg alá söpörni. (Ezt az anya és egyéb tanúk vallomásai is alátámasztották.)

A vádlotti védekezés azon részét, mely szerint ő csak 2014. októberében és 2015. júliusában járt a **A.A.**-éknél (a második esetben a gyerekek nem is voltak otthon) és a két időpont között nem találkozott a gyerekekkel, egyértelműen cáfolta a másik testvére, **I.I.** vallomása. **I.I.** azon nyilatkozata, melyben arról számol be, hogy tudomása szerint vádlottnak 2015. évben volt barátnője, a többi rendelkezésre álló bizonyítékkal nem vonható mérlegelési körbe; vallomásának arra részletére, mely szerint nem érti, miért állt elő a húga ilyen történetekkel, és azt sem érti, miért ennyi idő után mondta el, hogy mi történt, magyarázatul szolgált **A.A.** tanúnak többször és többek előtt hangoztatott kijelentése ő gyermekkorában történetekről; az pedig, hogy a tanú a két kislányról nem tudta elképzelni, hogy ennyi ideig elhallgatták volna a történeteket, a tanúnak a szubjektív értékítéletét tartalmazzák, nem pedig tényekre tett nyilatkozatát.

I.I.-nak a fenti nyilatkozatai az elvégzett mérlegelést nem fordítja meg, nem alkalmasak sem a vádlott ártatlanságának alátámasztására - sőt a vádlott szavahihetőségét kérdőjelezi -, de a sértettek terhelő nyilatkozatainak a megcáfolására sem.

A másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványok **A.A.** tanúnak ismételt meghallgatására és a vádlott édesapjának, **B.B.**-nak a tanúkenti meghallgatására irányultak. **A.A.** az eljárás során már meghallgatásra került, vallomása az eljárás során beszerzett perdöntő bizonyítékokkal csengett egybe. Újbóli meghallgatásától - még ha vissza is vonta volna korábbi nyilatkozatait, vagy teljesen más tartalmú vallomást tett volna - nem volt várható olyan új adat, mely a többi terhelő bizonyíték mellett a vádlotti felelősség negligálását eredményezhette volna.

A teljes bizonyítási anyagot elemezve az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlott és védője álláspontjukat, véleményüket a feltárt adatokkal szemben érdemben kifejthették, azaz a védekezés jogai nem sérültek.

A nyomozóhatóságnak a bizonyítékok beszerzésével kapcsolatos felderítő munkája megfelelt a törvényességi követelményeknek. A nyomozás során sem **vádlott neve** vádlott, sem védője nem hivatkozott arra, hogy a súlyos bűncselekménnyel gyanúsított **vádlott neve** vádlott vádbeli magatartása tekintetében **B.B.** mentő körülménnyel szolgálhatna. A vád ismeretében az elsőfokú bírósági tárgyaláson sem jelezte a bíróság felé az eljárás egyik érdekeltje sem, hogy **B.B.**-nak a bizonyítandó tényekről tudomása lehet.

B.B. az elsőfokú bíróság eljárása során az első tárgyaláson hallgatóságként volt jelen. A bíróság ezen a tárgyaláson folytatta le a bizonyítás nagy részét, kihallgatta a vádlottat, **A.A.**, **Q.Q.**, **C.C.**, **D.D.**, **E.E.**, **H.H.** **I.I.** tanúkat és hallgatta meg a szakértőket.

A bizonyítási eljárás anyagának áttekintése során az ítélőtábla megállapította, hogy a védő az eljárás során kérdést intézett **C.C.** tanúhoz és **D.D.** tanúhoz, akik az esetmegbeszélésen tapasztaltak körében nyilatkoztak kérdésre, **I.I.** tanúhoz, aki az eset kapcsán szubjektív véleményét osztotta meg az eljárásban részt vevőkkel és Lengyel K. Péter igazságügyi pszichológus szakértőhöz, aki abban a kérdéskörben nyilatkozott védői kérdésre, hogy a **A.A.**-nek mennyire volt ellenséges a viszonya a vádlottal. A védőnek bizonyítási indítványa az eljárás során nem volt. **vádlott neve** vádlott a tárgyaláson meghallgatott tanúk vallomására, a szakértők nyilatkozatára és az ismertetett iratokra észrevételt nem tett, kérdést senkihez sem intézett, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az elsőfokú eljárás későbbi szakaszában sem merült fel, hogy **B.B.** a bizonyítandó tényekről tudomással bír, ez konkrétan a másodfokú eljárásban sem merült fel.

Mindezekre tekintettel a vádlott védőjének a másodfokú eljárásban bejelentett bizonyítási indítványait az ítélőtábla elutasította. A másodfokú felülbírálatot végző ítélőtábla számára is ugyanazok a bizonyítékok adottak, amelyek az első fokú bíróság döntéséhez rendelkezésre álltak.

Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége eredményeként megállapított ítéleti tényállás összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, az megalapozott így az a felülbírálat során is irányadó volt, határozatát az ítélőtábla a Be. 352. § (2) bekezdés szerint erre alapította.

A megalapozott tényállás alapján az első fokon eljáró bíróság helyesen vont következtetést a terhelt bűnösségére, egyúttal az ítélőtábla helytállóan találta a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezését, jogi minősítését is az alábbi korrekcióval.

Az ítélet jogi indokolási részében a törvényszék helyénvaló módon mutatott rá, hogy a vádlottnak a tényállásban írt cselekménye a Btk. 459.§ (1) bekezdésének 27. pontja szerint szexuális cselekménynek minősül, ugyanis olyan súlyosan szeméremsértő magatartást foglalt magában, amely alkalmas volt a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére, illetőleg egyértelműen arra is irányult.

Az is megállapítható ugyanakkor, hogy a 6-7 kiskorú személy sértettek a Btk. 459. § (1) 29. pontja értelmében védekezésre képtelen állapotúak, ehelyett az akaratnyilvánításra képtelenség külön nem értékelendő. Ekként a cselekmény alapesetének helyes megjelölés a Btk. 197. § (1) bekezdés b.) pont II. fordulat helyett 197. § (1) bekezdés b.) pont I. fordulat.

Felügyelet alatt állás az is, ha rövid az az időtartam, ami alatt az elkövető meghatározhatja a passzív alanyoktól elvárt magatartást, kiskorú esetén gyakorolhatja mindazon jogokat, amelyek az adott

körülmények között a szülőt illetnék. (BH.2011.30.). Amikor a vádlott a 6-7 éves sértettekkel a szülők távollétében egymás között maradt, akkor a köztük lévő korkülönbség folytán is a gyerekkorú sértettek a vádlott felügyeletére voltak bízva, a korkülönbség és a családi kapcsolat miatt is függtek nagybátyjuktól, neki kiszolgáltatottak voltak, a vádlott és a sértettek viszonyában a felügyelet alatt állás a Btk. 197. § (3) bekezdés b.) pontja szerint megállapítható. Mivel a vizsgálat tárgyává tett cselekmény az (1) bekezdés b/ pontjában foglaltakat kimeríti, a szabályozás felismerhető elveiből következően a (3) bekezdésben szerepeltetett minősítő körülmények közvetítésével a (4) bekezdésben szabályozottak szerint minősített esetet képezhet. Így megállapíthatóak voltak a (4) bekezdés a.) pont II. fordulatában írtak.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az első fokon eljáró bíróság teljes körűen feltárta, az ítélet tábla azonban nem osztotta az első fokon eljáró bíróság azon álláspontját, hogy az enyhítő körülmény a traumatizáció hiánya, mert ha kialakult volna, az súlyosító körülmény lenne, tovább a büntetlen előélet sem enyhítő körülmény a fiatal felnőtt kor mellett. (56/2007. BK vélemény II/1. pont) A bekövetkezett időmúlás megállapítható volt enyhítő körülményként azzal, hogy nem jelentős.

A büntetés kiszabás másodfokú felülbírálatán az ítélet tábla is figyelemmel volt az így helyesbített módon számba vett és értékelhető enyhítő és súlyosító körülményekre, ezzel összefüggésben megállapította, hogy a törvényszék által alkalmazott szankció az adott konkrét esetben eltúlzottan súlyos.

Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamának meghatározásakor figyelemmel volt az irányadó büntetési tételkeret középértékére, és abból kiindulva állapította meg a szabadságvesztés büntetést, megállapítható az is, hogy a büntetés kiszabása során az enyhítő szakasz alkalmazásának törvényi feltételei nem álltak fenn. A törvényszék vizsgálta a vádlott cselekményének társadalomra veszélyességét, a konkrét terhelti elkövetés feltárható körülményeit, a cselekmény kiskorú sértettre gyakorolt, érdemi káros hatásának hiányát is, de nem vonta le a terhelt életkorából és pszichés állapotából eredően azt a következtetést, hogy az enyhítő körülmények számottevően jelentősebb nyomatóka miatt a kiszabott szabadságvesztés tartamának a törvényi minimumhoz jobban közelítő meghatározását alkalmazza. A vádlott által elkövetett bűncselekmények valóban a társadalomra súlyosan veszélyes cselekmények, azonban az is megállapítható, hogy a szexuális vonatkozásában gátolt, nemi identitásában gyenge, önbizalomhiánnyal küzdő vádlottnak a terhére rótt cselekmény nem életidegen, libidójának ilyen irányú levezetését morális gátak kevésbé fékezik, átlagos értelmi fejlettsége, a diszharmonikusan fejlődött, infantilis vonásokat hordozó személyisége, hiányos önismerettel és megküzdő mechanizmusokkal jellemezhető, beszámítási képességét nem érintő személyiségzavara fennállt a cselekmények elkövetésekor.

A fentiekre figyelemmel a halmazati büntetésül kiszabott 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés és az ehhez igazodó tartamú 7 év közügyektől eltiltás büntetés kiszabása esetén - a vádlott tényleges életkorát is figyelembe véve - is lehetséges **vádlt neve** vádlott visszatartása az újabb bűncselekmények megvalósításától, ez a büntetés az, mely megfelelően és hatékonyan szolgálja a speciális prevenció elve mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, az minősíthető arányosnak a terhelt személyiségében rejlő és az elkövetés konkrét körülményeiben lepleződő társadalomra veszélyességi fokkal és a vádlott által megvalósított cselekmény jelentős tárgyi súlyával, egyúttal azonban alkalmas más személyek hasonló bűncselekményektől való visszatartására is. Az így alkalmazott szabadságvesztés-büntetés elegendő, egyúttal azonban feltétlenül indokolt és szükséges is a büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú bíróság ítéletének *a jogi indokolása szorult kiegészítésre* a közügyektől eltiltás tartamának lehetséges tartamát meghatározó Btk. 62. § (1) bekezdéssel.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a másodfokú bíróság nem érintette.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Tatabányai Törvényszék ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította **vádlott neve** vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védői díjjal felmerült bünyügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be.338.§ (1) bekezdésén és a Be.381.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2017. november hó 15. napján

dr. Péntek László sk. a
tanács elnöke

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk. dr. Vajda Edit sk. bíró
előadó bíró

A Tatabányai Törvényszék 4.B.490/2016/20. számú ítélete a másodfokú bíróság ítéletében foglalt változtatásokkal 2017. november 15. napján jogerős és végrehajtható.

. Péntek László sk.
a tanács elnöke